

פרשת ויגש

רב עוד יוסף בני חי אלכה ואראנו בטרם אמות (מה, כח)

שמחתו של יעקב אבינו על הבשורה אודות יוסף, מלמדת על שנות הצער והיגון שחלפו עליו בפרק הזמן שבו היה משוכנע כי חיה רעה אכלתו.

צער זה, על מות בן, הנו כה עמוק ונוקב, עד כי לא תמיד מודעים לו הסובבים, ולפיכך לעתים בחוסר מחשבה או תשומת לב, הם פותחים שוב ושוב את הפצע המדמם.

שח הרב סמוטני כי שמע שרבי יצחק זילברשטין מספר לרבי חיים קניבסקי על דין תורה שהתנהל בביתו של רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל בין בני זוג אודות בחירת שם לרך הנולד להם.

האב רצה לקרוא על שם אביו, אשר נפטר כמה חודשים קדם לכן, ואלו האם התנגדה לכך נחרצות, מאחר שבבנין שבו התגוררו נפטר לפני תקופה קצרה ילד הנושא את השם הזה, והיא חוששת שמא בקריאת שם כזה יש סימן רע. "**מה פתאום?**" - התקומם הבעל למשמע דבריה - "**כבוד אב דוחה כל מיני חששות שאין בהם ממש**". אולם היא בשלה, חוששת היא, ואינה מסוגלת להעלות על דעתה להשתמש בשם זה. הרהר רבי שלמה זלמן אויערבאך בנדון, ולאחר מכן פסק שאין לקרוא לילד בשם זה. "**אולם לא משום חששות האם**", הוסיף מיד, "אלא משום שהפלגתי כמה שנים קדימה, וחשבתי מה יהיה כאשר ילד זה יגדל ויצא לשחק, ואמו תקרא לו מן החלון 'יענקל'ה בוא הביתה', והשכנה, אשר תשמע את קריאותיה, תתחיל לבכות, כשהיא נזכרת בבנה אהובה, מחמל נפשה, יענקל'ה... אשר כבר כמה שנים טמון בבית מועד לכל חי... ואיך אפשר לקרוא בשם שיסב כל כך הרבה צער"!!! וכששמע זאת רבי חיים, היו עיניו זולגות דמעות...

מקור: הרב שלמה לוונשטיין שליט"א